

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku, 7 grudnia 2016 roku sprawy

R. K. s. E. i M. z domu K.

Urodzonego w dniu (...) we W.

obwinionego o to, że:

W dniu 16 maja 2016 roku o godzinie 17.09 na trasie D.- Ż. na drodze krajowej numer (...) kierując samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 46 km/h jadąc z prędkością 136 km/h poza obszarem zabudowanym,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w.

1. Obwinionego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 92a k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.
2. Odstępuje od obciążania obwinionego kosztami sądowymi, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

VIII W 293/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 16 maja 2016 roku asp. M. S. i post. P. S. wspólnie pełnili służbę radiowozem V. (...) o nr rej. (...) wyposażonym w videorejestrator. Około godziny 17 : 00 funkcjonariusze policji jechali drogą krajową K – 19 na trasie D. – Ż.. O godzinie 17:09 na trasie D. – Ż., funkcjonariusz policji post. P. S., na odcinku 100 metrów dokonał pomiaru prędkości samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...) jadącego bezpośrednio przed radiowozem. Samochodem marki M. (...) kierował R. K.. Pomiar prędkości powyższego pojazdu wyniósł 136 km/h w obszarze niezabudowanym.

Funkcjonariusz policji post. P. S. zaproponował kierowcy mandat karny w wysokości 300 złotych. R. K. odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków M. S. i P. S., notatkę urzędową (k. 1) oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Obwiniony R. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jego zdaniem nie jechał on z prędkością 136 km/h, mógł jechać jedynie z prędkością 100 km/h. Obwiniony dodał ponadto, że jak mu wiadomo radiowozy wyposażone w videorejestratory rejestrują prędkość samochodu, w którym są zamontowane, a nie prędkość samochodu, którego pomiaru prędkości dokonują.

Sąd zważył co następuje :

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie, a zwłaszcza zeznań funkcjonariuszy policji M. S. i P. S. wynika, że obwiniony kierując samochodem marki M. (...) na trasie D. - Ż. przekroczył prędkość o 46 km/h. W ocenie Sądu brak jest podstaw aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadków M. S. i P. S.. Świadkowie konsekwentnie twierdzili że videorejtrator zamontowany w radiowozie dokonał pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego i urządzenie to zarejestrowało prędkość 146 km/h. Świadek M. S. w swoich zeznaniach dokładnie opisał w jaki sposób przebiega pomiar prędkości za pomocą videorejestratora zamontowanego w radiowozie. Mianowicie jak wynika z relacji świadka, pomiar prędkości dokonywany jest na odcinku 100 metrów, na którym to odcinku radiowóz jedzie za samochodem, którego prędkość mierzy, na całym odcinku radiowóz utrzymuje stałą odległość od poprzedzającego go pojazdu, a funkcjonariusz policji ma możliwość kontrowania czy odległość ta nie zmniejsza się ani nie zwiększa się za pomocą monitoru, a wynik pomiaru prędkości stanowi średnią prędkość z jaką poruszał się pojazd na odcinku 100 metrów.

W ocenie Sądu opisany przez świadka sposób dokonywania pomiaru prędkości pojazdu świadczy o tym, że wynik pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego był prawidłowy.

Obwiniony swoim zachowaniem naruszył więc zasadę ruchu drogowego określoną w art. 20 ust.3 pkt 1d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie, z którą prędkość dopuszczalna pojazdu poza obszarem zabudowanym na pozostałych drogach wynosi 90 km/h.

Zgodnie więc z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu określonego w art. 92a kw.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności mających wpływ na wymiar kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 150 złotych.

Orzeczona kara grzywny jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, jak również do możliwości płatniczych obwinionego.

Orzeczona kara jest również karą sprawiedliwą z uwagi na charakter czynu jakiego dopuścił się obwiniony. W ocenie Sądu tak określona kara grzywny spełni stawiane przed nią cele wychowawcze jak i zapobiegawcze, mobilizując obwinionego do przestrzegania porządku prawnego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.